Vormingsbladen

INHOUD

1942

		Pag.
No. 1:	Mijn Kamp	1
	Onze weg	3
	Het Rijk	6
	Godsvertrouwen	9
	Hoe een soldaat den oorlog verpaste	13
	Ik had een kameraad	
	Teekening van Boer Leffef	16
	De Bronstijd	20
	Ik zeg ja	22
	Het Russische Christendom	23
	Draden die ons lot bepalen	25
	De ᛋᛋ is een orde	31
	Ons bloedoffer	32
No. 2:	Mijn Kamp	33
	Een Levenswet der ᛋᛋ	35
	Het Jodenvraagstuk	39
	ᛋᛋ-Vrijwilligers	40
	Bij de Germanen van den Bronstijd	42
	Wil je de dochter — Kijk naar de moeder	44
	Het Rijk	
	Het Rijk en de Oost-Kolonisatie	47
	Helmke von Hemmingstedt	50
	De Wikingen in Rusland	57
	Ons bloedoffer	64
No. 3:	Mijn Kamp	65
	Ons bloed	67
	Het Jodenvraagstuk	68
	Het Rijk	
	Divide et impera	73
	De bron des levens	79
	Het rasvraagstuk en de kerken	82
	De Wikingen in Rusland	83
	Helmke von Hemminstedt (vervolg)	89
	Beleven wordt tot onverzettelijken wil	95
	Ons bloedoffer	96
No. 4:	Niets wat groot is	97
	Mijn Kamp	98
	De keten van ijzeren consequenties	100
	Zijn stem	104
	Bekenntnis zum Führer	105
	Het Rijk	106
	Houston Stewart Chamberlain aan Hitler	110
	Houston Stewart Chamberlain over Adolf Hitler	112
	Der Führer und das Kind	113

		Pag.
	Heilig Profaan	
	De Zoon	114
	Heeroom	119
	Het beslissende oogenblik	123
	Wie gaat er mee?	124
	Onze leus	127
	Ons bloedoffer	128
No. 5:	Mijn Kamp	129
	Over de heiligheid van het eigendom	131
	Uitspraken van Joden	135
	Bij den verjaardag van den Leider der N.S.B.	136
	Het Rijk	137
	Het Jodendom	144
	Trek naar Oostland	149
	Roepstem van het Rijk — Echo van het Volk	153
	Ons bloedoffer	160
No. 6:	Trek naar Oostland II	161
	Heilig — Onrein	167
	Het Rijk	168
	Heroverde ruimte	168
	Nederland tot Adolf Hitler	177
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	178
	Het Jodendom	187
	Waarom Sibbe-onderzoek	189
	Ons bloedoffer	192
No. 7:	Mijn Kamp	193
	Het Communisme	195
	De zege van den Generaal-veldmaarschalk	203
	Het Rijk	206
	Trek naar Oostland III	209
	Langemarck-Studium	215
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	217
	Ons bloedoffer	224
No. 8:	Wanneer de bovenlaag	225
	Verlovings- en Huwelijkorder	226
	Verlovings- en Huwelijkorder en onze vrouwen	228
	Mendel	232
	Ons Geloof	240
	De „Funker"	241
	Trek naar Oostland IV	243
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	247
	Ons bloedoffer	256

		Pag.
No. 9:	Ons Rijk	257
	De groei van onze Nederlandsche taal	261
	Kapitein Reche houdt een preek	268
	Trek naar Oostland V	273
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	279
	Ons bloedoffer	287
No. 10:	Gemeenschappelijk bloed	289
	Wiking	290
	Ons Rijk	292
	Helmke von Hemmingstedt (vervolg)	298
	De Führer	305
	De eeuwige wet van het bloed	306
	De order	310
	Trek naar Oostland VI (slot)	314
	9 November 1923	319
	Ons bloedoffer	320
No. 11:	Ons Rijk	321
	De Führer	329
	Grenzen van Europa	330
	Germaansche-ᛋᛋ	337
	De kunst van het bronsgieten	338
	Boer en bankier	340
	Trouw	345
	Helmke von Hemmingstedt	347
	Ons bloedoffer	352
No. 12:	Die zwak is	353
	Kameraden!	354
	Zij die voor ons in 't Oosten staan	356
	Wiking	361
	Onze vrouwen	363
	Ons Rijk	364
	Winterwende	368
	ᛋᛋ-Gemeenschap	369
	Het kind in de gouden wieg	372
	De Führer	374
	Bij de afbeeldingen	377
	Nu is Winterwende	378
	Het jaar is weer vergangen	379
	Hooge nacht der klare sterren	380
	Nieuw geboren licht der zonne	381
	De lichtende zon zal weer schijnen	382
	En jagen den winter weg	383
	Ons bloedoffer	384

K 113

—Mijn Kamp—

Nederlandsche uitgave Adolf Hitler „Mein Kampf", 3e druk.

I. VOLK EN RAS, blz. 376 regel 10 v.o. „Wie aan de hand..." tot blz. 388 regel 13 „... in veel grooteren omvang." (Duitsche uitgave blz. 302—311).

blz. 377 STADIA — enkelv.: stadium — tijdperk.
DEFINITIEF — beslissend.
blz. 378 PRIVILEGE — bijzonder voorrecht.
TYRANNIE — dwingelandij.
blz. 380 ONSCRUPULEUSHEID — het tegenovergestelde van nauwgezetheid, hier roekeloosheid.
blz. 381 CONSERVATIEF — voorstander van het stelsel van behoud.
HELVOT — noemde men de lijfeigene in het oude Sparta, hier wil het zeggen Goethe stond niet onder dwang.
INSTINCTIEF — uit natuurdrift.
blz. 382 OSTIA — havenplaats van het oude Rome.
REFERENDARIS — eerste ambtenaar bij een departement van algemeen bestuur.
HEGEMONIE — uit het Grieksch, leidersrol.
blz. 383 GHETTO — afgesloten Jodenkwartier.
EMANCIPEEREN — gelijkstellen, ontheffen van vroeger bestaande beperkende bepalingen.
EMANCIPATIE DER JODEN UIT HET GHETTO in de 18e en 19e eeuw.
AUDITORIUM — de toehoorders.
blz. 384 ECONOMIE — huishoudkunde.
blz. 385 BOURGEOISIE — de burgerlijken in de taal der Marxisten.
blz. 387 SOCIALE STRUCTUUR — maatschappelijke verhouding.

KERNZINNEN:

1. „Het ras is niet gelegen in de taal, doch uitsluitend in het bloed." (blz. 382)
2. „Een mensch kan zonder moeite zijn taal veranderen, d.w.z.

hij kan een andere gebruiken; maar hij zal in zijn nieuwe taal zijn oude gedachten uitdrukken; zijn karakter wordt niet veranderd. Dat kan men het duidelijkst gedemonstreerd zien aan den Jood, die duizend talen kan spreken, en toch altijd precies dezelfde Jood blijft." (blz. 382)

3. „Overigens moet hier nog worden opgemerkt, dat de Jood, hoe groot zijn offervaardigheid ook mag zijn, toch wel zorg draagt, dat hij zelf nooit verarmt. Hij weet goed, wat hij doet; en dikwijls is zijn liefdadigheid alleen te vergelijken met de mest, die immers ook niet uit liefde voor het land wordt uitgestrooid, maar alleen uit voorzorgsmaatregel, opdat later de baat des te grooter zal zijn." (blz. 384)

II. PLICHTEN, blz. 651 regel 1 „Zoo gauw..." tot blz. 658 regel 19 „... hadden verdiend." (Duitsche uitgave blz. 529—527).

blz. 651 SPARTAKISTISCHE STORMTROEPEN — de kern der communistische partij in Duitschland. Spartakus-opstand in Berlijn.
SOLIDARITEIT — gemeenschappelijke gebondenheid (tot iets), gemeenschappelijke verantwoordelijkheid (voor iets).

blz. 652 CONSOLIDEEREN — hecht, vast en duurzaam maken.

blz. 653 CORRUPTIE — omkooping, bederf.
CONCLUSIE — gevolgtrekking.

blz. 654 DOCTRINAIR — bekrompen.
SYMPTOOM — verschijnsel.
DECADENT — vervallend, trapsgewijze verminderend, ontaard.

blz. 655 UTILITEIT — nut.

blz. 657 RESTAURATIE — herstelling, wederoprichting.

blz. 658 KYFFHÄUSERBUND — Topformatie van alle Duitsche militaire vereenigingen.

KERNZINNEN:

1. „De nationaal-socialistische opvatting eischt echter, dat men op zulke oogenblikken niet gehoorzaamt aan zwakke meerderen, maar alleen aan de volksgemeenschap. Op zulk een oogenblik geldt de verantwoordelijkheid, welke de enkeling ten aanzien van zijn geheele natie bezit." (blz. 654)
2. „Het feit, dat er een groote scheppende nieuwe idee ontbreekt, beteekent ten allen tijde een beperking van de strijdbaarheid." (blz. 657)

Over de heiligheid van het eigendom

Wij spreken van de heiligheid van eigendom. Niet de stoffelijke dingen, de dingen zelf, zijn heilig, maar het recht, dat wij er op hebben. In de Germaansche oudheid was het grondbezit eigendom van de sibbe, maar krijgsbuit, geschenken, door handel verkregen goed, waren persoonlijk eigendom en een deel daarvan bleef ook na den dood eigendom, ging mee op den brandstapel of in den grafheuvel.

Communisme kende het Noordras nooit, het past niet bij den aard van een aristocratisch ras, een ras dat tot heerschen geboren is, welks kultuur van oudsher een boerenkultuur was.

De erkenning van de heiligheid van eigendom heeft niets met materialisme te maken, zoolang arbeidseer en arbeidsplicht er tegenover staan, zoolang eigen belang ondergeschikt blijft aan algemeen belang.

Tot volkomen materialisme werd het eerst bij het communisme, dat eigendom van den enkeling en de sibbe niet meer erkende.

Het communisme dat immers de uiterste consequentie van het materialisme is, heeft juist deze heiligheid van het eigendom met voeten getreden, er zich totaal niet om bekommerd, waardoor het bij voorbaat zijn eigen doodvonnis heeft geveld; want het heeft de menschen, die immers steeds dragers van een idee moeten zijn, ontworteld, en hen en zichzelf ten ondergang gedoemd. Het bolsjewisme is een dwaalleer, het is niet natuurlijk gegroeid, maar werd kunstmatig geconstrueerd, het is een vergrijp tegen de goddelijke orde der dingen. Dat wat men zich schept, door den arbeid van zijn handen, is eigendom, evengoed als gedachten, die wij door den arbeid van onzen geest scheppen. Het bezit in het groot, de grond, het huis, bindt ons aan ons heem, doet ons daarin wortelen. Wij worden rijker aan liefde en saamhoorigheidsgevoel; uit het besef van het eigendom vloeit voor ons de verplichting voort tot handhaving, vergrooting en vermeerdering, de verplichting groote dingen op kultureel gebied te volbrengen, het volk blijvende waarden te schenken. Door het eigendom krijgen wij liefde voor onzen arbeid, leggen wij daarin onze beste geestelijke krachten. Arbeid is de strijd van den vrede en van nature zijn wij arbeidzaam en strijdvaardig. Een staat waarin het eigendom geëerbiedigd wordt, zal opbloeien door de scheppingsvreugde van zijn volksgemeenschap. Een staat, waarin het geminacht wordt, richt zich zelf te gronde, omdat

hij zijn volksgemeenschap van haar scheppingsvreugde berooft.

Het vreeselijkste voorbeeld van een volk, dat men met geweld zijn scheppingsvreugde ontnam, zien wij in het Russische volk, dat door het bolsjewisme in weergalooze ellende en onnoemelijk geestelijk verval ten gronde gaat. Onze waardeering van het eigendom leidt niet tot materialistisch, egoïstisch denken, maar tot scheppend werk ten bate der gemeenschap. Uit dit ons standpunt volgt de waardeering van den arbeid van onzen medemensch, evenals de eerbied voor zijn eigendom.

Deze eerbied gold van oudsher voor onze Germaansche voorouders als een ongeschreven wet.

Een der schoonste voorbeelden is wellicht het recht, dat Germaansche stammen-op-trek, ten opzichte van de oude gronden behielden. Toen de Vandalen uit Silezië en Hongarije, waar zij in het begin onzer jaartelling enkele eeuwen woonden, landzoekend naar Spanje trokken, zonden de achtergeblevenen boden naar koning Geizerik, op het oogenblik, dat deze zijn volk naar Afrika wilde leiden, om daar een nieuw rijk te stichten (429). De boden vroegen of zij afstand wilden doen van hun rechten op den ouden grond. Geizerik wees dit af. Het recht op den bodem was inderdaad heilig recht, want het was verleend door de goden of door de zon. Slechts niemandsland kon in bezit genomen worden zonder meer; veroverd land moest bij verdrag eigendom worden.

In den Wikingtijd komt menig Germaan losser van sibbe en bodem te staan; hij verovert of neemt land in bezit, dat geen oud sibbegoed meer is. Hij vereenigt zich tot krijgersbonden buiten sibbeverband. Maar eigendom blijft heilig en wij lezen van merkwaardige wetten: In den krijgersbond gold eigendom als onaantastbaar en het was bij wet verboden het op te sluiten achter slot en grendel!

Alleen het heimelijk ontvreemden gold als „diefstal" en werd met ophangen, een eerloozen dood, gestraft. Toen de Wiking Rollo in Normandië zijn mannen weer land gaf, ontstond er een bloeiende staat, waar diefstal onbekend was. De heiligheid van eigendom keert overal terug, waar wij Germanen aantreffen. Hun gebod was niet: „Gij zult niet stelen", maar: „Gij zult niet opsluiten", d.w.z. gij zult niet verwachten, dat uw makker u besteelt.

Toen in den loop der historische ontwikkeling het Germaan-

sche wezen verwaterde door het binnendringen van vreemde voorstellingen en gedachten, begonnen de wetten, die tot dusver als vanzelfsprekend in den Germaan geleefd hadden, allengs hun gestrengheid te verliezen, en heden ten dage is het noodzakelijk geworden, binnen het kader onzer opvoeding, wier wereldbeschouwing van het rasstandpunt uitgaat, ook hier in te grijpen. Wij ᛋᛋ-mannen, die er aanspraak op maken de voorhoede van den Germaanschen opmarsch te zijn, moeten in zuiverheid, eerlijkheid, dapperheid, onomkoopbaarheid en bescheidenheid voorgaan. Wij moeten ons weten te bevrijden van het naar joodschen geest verkromde rechtsbegrip en ook in dit opzicht terug keeren tot de strakke rechtlijnigheid onzer voorvaderen. Wij hebben, toen na den wereldoorlog van 1914 de joodsche liederlijkheid vrij spel had, zooveel aan misdadigheid, gewetenlooze verkwisting, verduistering, diefstal en corruptie meegemaakt, dat men van schaamte in den grond zou willen zinken. Door al deze dingen werd wederzijdsch wantrouwen in de harten gezaaid en gaf men bovendien aan dit wantrouwen nog een wettelijk karakter. Ons is het onverschillig of iemand zich een sigaret, een doosje lucifers, een cent of een diamanten halsketting toeëigent. Maar in het oog der wet bestaat hier wel degelijk een verschil. Daarom geven wij ons een eigen wet, de Germaansche wet van de heiligheid van het eigendom. Diefstal blijft in onze oogen diefstal. De waarde van het gestolene speelt daarbij geen rol. De Reichsführer-ᛋᛋ heeft, van dezen gedachtengang uitgaande, voor de Waffen-ᛋᛋ het bevel gegeven de sloten van de kastjes te verwijderen. De grondslag van kameraadschap is vertrouwen. Waar blijft echter het vertrouwen wanneer ik voor mijn kameraad mijn kast afsluit? Wordt zoo het soldatendom, waar wij naar streven, niet tot een aanfluiting? Alles moet voor onze kameraden open en bloot liggen, zonder wantrouwige bijgedachten. Wij willen het volk een voorbeeld geven van vertrouwen en eerlijkheid. Hoe schoon, wanneer het van de Germaansche landen weer eens zou heeten: daar behoeft niemand zijn huis af te sluiten. Wij willen overeenkomstig deze gedachten leven, en allen, die onze volksgemeenschap bezoedelden, uitstooten en aan verachting prijs geven. De meest harde straffen zijn o.i. nog maar juist voldoende, om onze gemeenschap van dergelijk ontuig te zuiveren.

Hier laten wij volgen de grondwet over de heiligheid van het eigendom, die de Reichsführer-ᛋᛋ op 9 November 1936

heeft uitgevaardigd; zij geldt ook voor ons:

1. Voor onze voorvaderen golden andermans have en goed en eigendom als heilig en onaantastbaar. Men kon met een saamgebonden stroowisch als onschendbaar banteeken volstaan, om een ander het betreden van een stuk gronds te beletten.

2. In den loop onzer onzalige Duitsche geschiedenis en in het bijzonder in de jaren na den wereldoorlog en tijdens de inflatie verwaterde het begrip van eigendom en verloren de strenge wetten ten aanzien van eerlijkheid onomkoopbaarheid, fatsoen en heiligheid van een iemand toevertrouwd bezit allengs hun beteekenis.

3. Diefstal, verduistering, oplichting en misdadige verkwisting van openbare middelen, die men onder zich heeft, zijn heden ten dage in Duitschland nog aan de orde van den dag. De wetten voorzien helaas in een maar al te geringe bestraffing van dergelijke misdaden. Een groot gedeelte van het Duitsche volk en ook tal van leden der ᛋᛋ nemen deze misdrijven en vergrijpen, die volkomen in tegenspraak zijn met de geschreven en ongeschreven wetten ten opzichte van het eigendom vaak veel te licht op.

4. Ik ben van meening, dat wij in de Schutzstaffel ook op dit gebied tot de opvattingen onzer voorvaderen moeten terugkeeren, en niet alleen zoo leven, dat wij geen geschreven wet overtreden, maar ten allen tijde zoo handelen, dat ook nimmer lichtvaardig de strengste ongeschreven wetten van ons volk geschonden worden. Ik voel het voor ons Duitschers en in het bijzonder voor ons ᛋᛋ-mannen als een schande, dat men in andere landen, zooals in Scandinavië of Japan, een ieder zijn have en goed, hetzij kostbaar dan wel van weinig waarde, open en bloot overal kan laten liggen, omdat hij weet dat in zijn volk niet gestolen wordt. Dit besef voor eerlijkheid en het zedelijk beginsel waaraan het ten grondslag ligt, willen wij ook in onze gelederen weer invoeren en anderen daardoor tot voorbeeld strekken.

5. Ik bepaal derhalve, dat met ingang van 1 December 1936 in alle kwartieren der ᛋᛋ-Verfügungstruppe en der Totenkopfverbände alsmede van de Führerschulen de sloten van de kasten worden verwijderd.

Geheime en dienstvoorschriften, die er voor behoed moeten worden, dat zij in handen van onze tegenstanders vallen, moeten op gepaste wijze volgens nog door het ᛋᛋ-Hauptamt uit te

vaardigen voorschriften achter slot bewaard worden.

6. De op dezen grondslag weergegeven vraagstukken van vitaal belang moeten vaak en grondig een onderwerp van vorming en kameraadschappelijke scholing vormen.

Binnenkort moet het voor een lid der ᛋᛋ vanzelfsprekend zijn, dat hij zich evenmin iets onbelangrijks, iets zonder eenige waarde, als bijv. een sigaret van een kameraad toeëigent, als de grootste, duurste kostbaarheden.

7. Eveneens verwacht ik van alle leden der ᛋᛋ dat zij met de gelden en de goederen, die zij van dienstwege onder hun berusting hebben, op de meest nauwgezette wijze zullen omgaan en dat zij bij ieder geval, waar een bepaald voorschrift ontbreekt, de hardere beslissing van hun geweten den doorslag zullen laten geven.

8. Ik zal in de toekomst alle vegrijpen, van welken aard ook, tegen het bezit en de eerlijkheid uitsluitend met de scherpste en meest onteerende straffen tegen gaan.

Van den korpsgeest der ᛋᛋ-mannen verwacht ik, dat weldra geen straffen meer van noode zullen zijn, omdat mannen, die zich aan de heiligheid van het eigendom vergrijpen, in de toekomst in de ᛋᛋ niet meer gevonden zullen kunnen worden.

Deze wet is zoo vanzelfsprekend en germaansch-simpel, dat zij ons doodgewoon voorkomt. Wij ᛋᛋ-mannen zullen als eersten er voor zorg dragen, dat zij dat voor het gansche volk weer wordt. De trouw, die onze eer is, willen wij bewijzen met den eerbied voor de heiligheid van het eigendom.

UITSPRAKEN VAN JODEN.

Siegfried Jacobsohn (hij was hoofdredacteur van de „Weltbühne") schreef in 1925: „Wanneer in dit land der vereenigingen, der veel te vele vereenigingen, er één ontbreekt, die recht van bestaan had, dan is het de Vereeniging tot bescherming van den Koïtus".

Walter Hasenclever (tooneelschrijver uit den systeemtijd): „Men moet van zijn vader verlangen, dat hij ons vrijmoedig tot de hoer brengt".

Mussert over de Nederlandsche ᛋᛋ

Deze ᛋᛋ is een Germaansche ᛋᛋ, naar organisatie en wereldbeschouwing. Zij zal er voor hebben te zorgen, dat niet alleen nu, doch ook in komende geslachten het besef der Germaansche lotsverbondenheid levend blijft.

Mussert over het Oostfront

Wanneer het dezen zomer aan Hitler met zijn weermacht niet zou zijn gelukt om de Sowjet-millioenen-legers te weerstaan, ja, slag op slag te slaan, wanneer het niet zou zijn gelukt om in den veldtocht van de tweede helft van dit jaar meer dan 21.000 pantserwagens, meer dan 32.000 kanonnen, meer dan 17.000 vliegtuigen van de communisten te vernietigen of buit te maken, maar wanneer integendeel de Duitsche troepen niet tegen deze ontzaglijke militaire macht zouden hebben kunnen standhouden, dan zou er reeds nu geen Europa meer zijn, dan zou nu kunnen worden gesproken van het voormalige Europa, van de voormalige Europeesche kultuur, van de voormalige godsdiensten, van de voormalige Europeesche volken. Dan zou de communistische heerschappij reiken van de Japansche zee tot de Noordzee.

Wij zijn van dankbaarheid vervuld en vol trots over het feit mee te mogen strijden in den geweldigen strijd, die nu beslissend is voor het lot van Europa. In het heldere bewustzijn van onze verantwoordelijkheid voor de wederopstanding van ons volk en van ons vaderland en in het besef van de zuiverheid der bronnen van het nationaal-socialisme, ons groote vertrouwen, onze liefde voor volk en vaderland en van onzen eerbied voor den arbeid, willen wij onzen plicht vervullen.

Het Rijk

Rijk en Rijksidee in den Ontwikkelingsgang van Europa.

I.

Het Duitsche woord Reich wordt in den regel in de Engelsche en Fransche litteratuur niet vertaald. Hieruit volgt, dat men aan het begrip „Reich" een bijzondere beteekenis moet hechten. Er moet derhalve daarbij gedacht worden aan kenmerken, die men bij andere staten mist en die aan het begrip „Reich" een eigenaardig karakter geven. De aard van het „Duitsche Rijk" als staat is dan ook geheel verschillend van die van het „Britsche Rijk". Dit verschil in aard is een gevolg van den ontwikkelingsgang der beide staten. Het Britsche Rijk heeft zijn ontstaan te danken aan het streven om belangrijke economische gebieden te beheerschen ten einde de beschikking te hebben over grondstoffen en voedingsmiddelen. Met het oog op het beheerschen van deze gebieden gingen de Engelschen er ook toe over om de verbindingslijnen met Groot-Britannië onder hun gezag te brengen. Op deze wijze is het Britsche Rijk gevormd, waarbij derhalve **de wil om landen en zeeën te beheerschen** tot uiting kwam. Allerlei middelen werden aangewend om deze wil te doen slagen. Het Duitsche Rijk is echter op een geheel andere wijze ontstaan. Dit verschil in vorming heeft aan het begrip „Reich" het bijzondere karakter gegeven, waardoor het woord een geheel andere beteekenis heeft gekregen dan „rijk" in de benaming Britsche Rijk, dat wij daarom ook liever Imperium noemen. Wanneer men zich een denkbeeld wil maken van het wezen van het „Rijk", dan moet men nagaan hoe deze rijksidee is ontstaan en welke bijzondere kenmerken zij bezit.

De rijksidee is bij de bevolking van Duitschland, Zwitserland, Nederland en België lang blijven voortleven, gelijk men herhaaldelijk kan bespeuren bij het nagaan van de geschiedenis dier landen. Zeer sterk heeft zij zich in Duitschland gehandhaafd. Op allerlei wijze is zij daar in den loop der eeuwen tot uiting gekomen. Wanneer men den keizersstoel ziet van Karel den Grooten in den Dom van Aken, de palts van Goslar, de Mariënburg in Pruisen of de bouwwerken van thans in Neurenberg, steeds weer is het de rijksidee, die hierin naar voren komt. Ook in de letterkunde ziet men de rijksidee een rol spelen. De strijd in het Oosten en het Westen gaf thans ook aan velen aanleiding om in hun frontberichten uitdrukking te geven aan de rijksidee. Zelfs is het voorgekomen, dat boeren in Noord-Frankrijk getuigenis gaven, dat zij zich nauw verbonden voelden met het „Reich". De duizenden vrijwilligers, die op het oogenblik aan het oostfront strijden en afkomstig zijn uit Nederland, België, Luxemburg en Frankrijk, geven daarmede weer, dat zij zich bewust zijn van de banden, die hun vaderland met het Duitsche Rijk verbinden. Zij worden gedreven door den wil mede te werken aan de taak, die aan het Germanendom en dus aan het „Reich" is opgelegd en onafscheidelijk aan de rijksidee verbonden is. Het is derhalve dan ook noodzakelijk om de noodige aandacht te schenken aan de begrippen **rijksidee** en **taak.**

Bij de Germanen is steeds de drang aanwezig geweest om staten te vormen, hetzij dat daartoe een groep, stam of verzameling van stammen optreedt. Wij weten ook van groote stammenbonden, die b.v. één gemeenschappelijk heiligdom hadden en gemeenschappelijk oorlog voerden, of de groote trek ondernamen en ondersteunden, om nieuw akkerland te winnen. Bij deze groote ondernemingen was steeds een krachtige figuur de leider; bij sommige stammen waren het er ook als regel twee. Staten bouwen en leidersbeginsel waren onafscheidelijk aan elkaar gebonden.

Beter dan omtrent de statenvorming in het Noorden, zijn wij omtrent de Germaansche staten onderricht, die na de ineenstorting van het Romeinsche rijk in Zuid-Europa ontstonden.

Terwijl Arminius en Marbod in het begin onzer jaartelling de leiders waren van groote stammenbonden, kennen wij uit den volksverhuizingstijd in de 5e en 6e eeuw de namen van Germaansche koningen van groot formaat als de Vandalenvorst Geiserik, de Oost-Goot Theoderik de Groote en de Frank Chlodwig (Clovis). Deze laatste neemt een bijzondere plaats

in. Geiserik en Theoderik heerschten over gebieden van Noord-Afrika en Zuid-Europa, waar de Germanen slechts een dunne bovenlaag over de inheemsche bevolking vormden. In het gebied waar eens Arminius geregeerd had, in Noord-Europa als geheel zelfs, was de bevolking zuiver Germaansch, want de Germanen waren hier het oud-inheemsche element. De Franken staan hier nu als het ware tusschenin. In Noord-Frankrijk vormden zij, nadat zij dit gebied veroverd hadden, het belangrijkste element, en hadden als een dichte boerenbevolking het land bezet. Maar zuidelijker waren ook zij een dunne bovenlaag over de oude Gallische bevolking. Het innerlijke wezen van deze rijken was verschillend. Zoo wilde Theodorik de Groote een groot Germaansch rijk vormen door een verbond tot stand te brengen tusschen de verschillende stammen, terwijl Clovis de Germaansche stammen noodzaken wilde om het oppergezag der Franken te aanvaarden. Het rijk van Theodorik den Grooten heeft slechts een kortstondig bestaan gehad, gelijk ook het geval is geweest met de rijken der Vandalen, West-Goten enz. De Germanen waren daar een veel te klein deel der bevolking (hoogstens 1 : 15). Het Frankische Rijk daarentegen heeft zich ontwikkeld tot een groot Germaansch rijk, dat de zes Germaansche hoofdstammen van Midden-Europa: Franken, Friezen, Alamannen, Thüringers, Beieren en Saksen omvatte. Het bijzondere van dit rijk was de omstandigheid, dat de kern niet op zuiver Germaanschen grondslag rustte, daar de Franken in Gallië een heerschend volk over niet-Germanen waren.

II.

Hierdoor reeds stonden Franken veel meer aan de zuidelijke invloeden bloot dan b.v. de Saksen. Toen dan ook het Frankenrijk uiteenviel en in de 10e eeuw uit het oostelijk gedeelte daarvan zich een nieuw Rijk ontwikkelde onder het vorstengeslacht van het Saksische Huis, toen eerst ontstond een zuiver Germaansch rijk, dat daarom dan ook den naam van „Duitsch Rijk" draagt: het eerste Rijk.

Hoewel het Frankische Rijk door zijn ontwikkeling en aanraking met de imperialistische gedachte van het Romeinsche Rijk en met de opvatting van de kerk, om een Rijk Gods op Aarde te stichten, behield het Frankische Rijk toch ook nog verschillende Germaansche eigenschappen. Dit komt uit in het koningschap, dat bij de Franken een religieus karakter behoudt.

III.

Het koningschap is bij de Germanen steeds ten nauwste met religieuse voorstellingen verbonden geweest. Koningen leidden hun afstamming af van Goden, Koningen waren het goddelijke „heil" in veel hooger mate deelachtig dan andere menschen en stonden ook altijd boven priesters, die bij de Germanen nooit een groote afzonderlijke rol hebben gespeeld, of een bepaalden stand hebben gevormd. Veeleer was de Koning als zoodanig reeds bevoegd, zelf heilige handelingen te verrichten. Alle Germaansche vorsten van de groote rijken in het Zuiden stonden dan ook boven de priesters, ook nadat zij Ariaansch-christelijk waren geworden. Doch ook de Frankische koningen, die na Chlodwich Roomsch-christelijk waren, hebben zich boven de Kerk en de priesters gesteld, zelfs boven den paus; als laatste Karel de Groote.

Een andere zuiver Germaansche karaktertrek van dit rijk is gelegen in het streven om voor de belangen der volken op te komen, die door het rijk overkoepeld worden. Het bestaat in den afweer van de aanvallen. De volle kracht van het rijk wordt zoo noodig ingezet om te verhinderen, dat een of andere stam of stamgroep het slachtoffer wordt van een aanval. Zoo verdedigt Karel de Groote de Saksen en Thüringers tegen de Slaven door een reeks van versterkingen te bouwen langs de Elbe-Saale linie; steunt hij de Beieren tegen de Avaren en strijdt hij tegen de Arabieren in Spanje. Deze afweer leidde tot de instelling van militaire districten, om den afweer doeltreffend te maken. Tegen de Avaren werd (in 803) de Avaarsche mark (het oostelijk deel van de Oostmark) opgericht en tegen de Arabieren de Spaansche mark, welke gelegen was tusschen Ebro en Pyreneeën (801). Terwijl Karel de Groote op deze wijze de Germaansche stammen tegen de volksvreemde elementen verdedigde, bevorderde hij de Germaansche kultuur door de bescherming van de Germaansche dichtkunst.

Hier zien wij reeds een begin van de taak der latere Rijksidee, de bescherming van Germaanschen aard, die het „Schicksal" van het Germanendom is en die de vorsten van het Saksische Huis eerst doelbewust zouden ter hand nemen.

Toen na den dood van Karel den Grooten (814) het Frankische Rijk verzwakte en ten slotte in 843 in drie deelen uiteenviel, had het oostelijke deel, het Oost-Frankische Rijk tusschen Rijn en Elbe, een geheel ander karakter dan het westelijke (het latere Frankrijk) en het middendeel van het oude Frankische Rijk. In het oostelijke deel had men niet te maken met een

vreemd element, het was zuiver Germaansch. Onder de vorsten van het Saksische Huis werd de stam der Saksen de drager van het gezag in dit oostelijk deel, dat nu den naam kreeg van „Duitsch Rijk". Rijk en volk waren nauw met elkaar verbonden. Tusschen den koning en het volk bestond een nauwe band, die gevormd werd, doordat de koning zorg droeg voor den afweer naar buiten en als opperste rechter voortdurend door het rijk trok. **Ordening van het Rijk en afweer van niet-Germaansche invloeden omvatten den taak van den koning.**

Voor de ontwikkeling van de rijksidee heeft vooral de zorg voor den afweer der niet-Germaansche invloeden een voorname rol gespeeld. Ten einde het rijk tegen de invallen der Noormannen te beschermen ging Hendrik I (919—935) er toe over om in 925 het deltagebied van Rijn, Maar en Schelde bij het rijk te voegen. Er werd een linie van versterkingen gebouwd, waarvan Utrecht en Luik de steunpunten waren (de zgn. Westmark). Groote moeilijkheden veroorzaakte het streven om de oost- en zuidoostgrenzen van het rijk te beveiligen. Tijdens de verzwakking van het Frankische Rijk waren de Slaven er in geslaagd om over het Fichtel gebergte (door de inzinkingen van Wendrab en Furth) Noord-Beieren binnen te dringen, terwijl de Zuid-Slaven door de dalen van Mur, Drau en Enns het gebied van de Oost-Alpen (de tegenwoordige Oostmark) waren binnengedrongen. In het noordelijk deel was de Elbe-Saelelinie niet bestand geweest tegen het opdringen van Slavische stammen, zoodat Thüringen Slavische nederzettingen kreeg. Niet alleen de Slaven leverden een gevaar op voor het Germanendom, ook de Hongaren dreigden in de 10e eeuw Germaansche kultuurbodem te veroveren. Tegenover de Slaven en de Hongaren hebben de vorsten uit het Saksische Huis een verschillende politiek gevolgd. Ten opzichte van de Hongaren stelden zij zich tevreden met den afweer. Er werd een linie van versterkingen (Quedlinburg, Merseburg, enz.) gebouwd, om de invallen in het Elbegebied te verhinderen, terwijl de nederlagen, die de Hongaren leden bij Merseburg (933) en op het Lechfeld in Zuid-Beieren (955) hen er van hebben doen afzien om het Duitsche Rijk binnen te dringen. Tegenover de Slaven werd echter niet volstaan met den afweer. Het gold hier oude Duitsche kultuurgrond te heroveren en die taak hebben de vorsten uit het Saksische Huis vervuld. De Slaven werden tot het Christendom bekeerd en kolonisten trokken naar het Oosten, waarbij Germaansche vestigingen zijn verrezen tot in de gebieden van Duna en Dnjepr (de lijn Nawa—Smo-

lensk—Kiev). Tal van plaatsen in dit gebied beoosten den Oder hebben het Maagdeburger stadrecht verworven, dus een Duitsch recht. Ook in het Zuid-Oosten werd Germaansche kultuurbodem heroverd. Hier trokken Duitsche kolonisten door tot in het dal van de Leitha (tegenwoordig Oostmark). Voor het eerst werd derhalve in de oostelijke gebieden de ordening van de ruimte ter hand genomen. In het kader van deze ordeningsgedachte passen ook de tochten der koningen naar Italië. Hier kregen de vorsten uit het Saksische Huis (vooral Otto I 936—978) de gelegenheid om de Noord-Zuidas van het Europeesche continent te laten werken, waardoor aan de ordening van het vasteland een vasten grondslag op economisch gebied werd gegeven. Er zat in de Italiaansche politiek echter nog een andere gedachte, die ook in nauw verband staat met de rijksidee. In hoofdzaak richtte zich bij de tochten naar Italië het streven op een aanhechting van de Povlakte, het oude gebied der Germaansche Langobarden. De onderwerping van dezen stam paste geheel en al in het kader van de omvatting der verschillende Germaansche stammen in één rijksverband, waarbij bovendien nog gelet moet worden op de nauwe verwantschap tusschen Beieren en Langobarden. Terwijl de oostkolonisatie in samenhang gebracht kan worden met het streven der Saksen en Thüringers om land te verwerven, kan de Italiaansche politiek en het optreden in het Zuid-Oosten verbonden worden aan het streven der Beieren, Oost-Franken en Alamannen om land te verkrijgen. In beide opzichten heeft men derhalve te doen met een politiek, die nauw verbonden was met de rijksidee. Op kultureel gebied kan men hiervan belangrijke gevolgen bespeuren. De uitbreiding van de macht van het rijk gaf, voornamelijk in het Oosten, een verschuiving van de grens der Germaansch-Europeesche kultuur. De oostkolonisatie was dus een strijd voor de uitbreiding en handhaving dezer Germaansche kultuur.

Tegenover dezen ontwikkelingsgang der rijksidee hebben zich echter verschillende krachten gericht. Hierbij moet in de eerste plaats gedacht worden aan de kerk van Rome. In het Duitsche Rijk hadden de vorsten uit het Saksische Huis vastgehouden aan de Germaansche gedachte en zich beschouwd als de beschermers van de kerk in het rijk. Zij wezen de bisschoppen en aartsbisschoppen aan, die voor hen als ambtenaren optraden. De kerk in het Duitsche Rijk was daardoor zuiver volksch ingesteld. De kerk van Rome, gesteund door het monnikwezen, kon zich hiermede niet vereenigen en streefde er

naar om ook de kerk in het Duitsche Rijk onderhoorig te maken aan het gezag van den paus. Een hevige strijd tusschen keizer en paus is hiervan het gevolg geweest. De overwinning behaalde de kerk van Rome. De bisschoppen en aartsbisschoppen werden na het concordaat van Worms (1122) niet meer door den keizer benoemd, maar door den paus. Op deze wijze werd evenwel aan het Rijk de vaste basis ontnomen. Het is de fout der keizers geweest, dat zij toen geen steunpunt gezocht hebben in de steden, die in de 12e eeuw bezig waren zich te ontwikkelen. Hierdoor werd het keizerschap los van het volk. De vorsten uit het Saksische Huis hadden tusschen de Italiaansche politiek en de oostkolonisatie een verband gebracht, dat aan de ontwikkeling van het Rijk ten goede was gekomen. Deze samenhang tusschen de beide hoofdrichtingen van de Rijkspolitiek is in de 12e eeuw door Frederik Barbarossa en zijn opvolger Hendrik VI verstoord. Het optreden van deze keizers in Italië beteekende voor het Rijk een verspilling van krachten. Het gelijktijdig optreden in het Zuiden en het Oosten, waarbij het den keizer gelukte om Silezië voor het Germanendom te veroveren en de Polen terug te dringen, werd daardoor voor het Rijk te zwaar. Onder zijn zoon en opvolger Hendrik VI en vooral in de 13e eeuw onder Frederik II werd Zuid-Italië zelfs de kern van het Rijk. Hierdoor geraakten de belangen van het Rijk op den achtergrond en konden de aan de rijksidee vijandige krachten veld winnen. De leenstaatjes werden sterker, terwijl ook de kerk van Rome haar aanvallen hernieuwde. Zij plaatste tegenover de verwereldlijkte kerk van het Rijk, de ascetische gedachte, welke bovendien universalistisch georiënteerd was. Terwijl dus het Rijk volksch-Germaansch was, streefde de kerk naar een rijk, dat niet door volk en ras was begrensd, een rijk dat bovendien aardsche belangen voorgaf gering te achten. Tegen deze aanvallen van leenvorsten en kerk van Rome is het Rijk niet opgewassen geweest. In het midden der 13e eeuw gaat het Rijk ten onder. In zijn plaats komt dan dat samenstel van staatjes, waarin het Rijk uiteenviel. **De plaats van het Rijk wordt nu ingenomen door die staten. De Rijksidee wordt op den achtergrond gedrongen door dynastieke belangen. Bij het volk bleef echter de Rijksidee voortleven, hetgeen voor de ontwikkeling in de toekomst van groote beteekenis zou zijn. Het volk bewaarde het verlangen naar het Rijk en wachtte daartoe op de komst van een leidende figuur.**

Dr. E. C. G. BRUNNER

HET JODENDOM

b) Over het joodsche karakter.

„Te vergeefs" heeft Goethe eens opgemerkt, „doen wij ons best van een mensch een beschrijving te geven, stel echter zijn daden in het licht en een beeld van zijn karakter zal ons duidelijk tegemoet treden". De daden der joden in het licht stellen, valt hem en het volk, die den jood in vollen omvang en in zijn schandelijkheid voldoende hebben leeren kennen, niet moeilijk. Moeilijker is het inderdaad zijn afzonderlijke trekken op den voorgrond te stellen, omdat zoo licht de indruk wordt gewekt, als zouden deze alleen voor den jood karakteristiek zijn, terwijl daarentegen het joodsche wezen slechts in zijn geheel en in zijn vervlechting te begrijpen valt. Niettemin willen wij terwille der beknoptheid en wegens de plaatsruimte, eenige bijzondere trekken in het licht stellen, **echter in het besef, dat dit bij bijzonderheden moet blijven en dat een en ander geenszins op volledigheid aanspraak kan maken.**

Van de tot in het uiterste gedreven trots op het eigen volk, waarvan sinds Ezra's dagen het jodendom vervuld is, hebben wij reeds eerder melding gemaakt. Dat echter de Jood ook nu nog zoo denkt en overeenkomstig deze gedachte handelt, bewijst o.a. een uitlating van den jood Cheskel Zwi-Klötzel:

„Tegenover den jodenhaat staat van joodsche zijde een felle haat tegen alles wat niet joodsch is. Gelijk wij joden van iederen niet-jood weten, dat hij ergens in een verborgen plekje van zijn hart antisemiet is en z ij n m o e t, zoo is iedere jood in het diepst van zijn wezen een hater van al het niet-joodsche".

Menigmaal hebben joodsche dagbladen geschreven en helaas kan men dit ook hier nog in niet-joodsche kringen hooren verkondigen, dat deze haat slechts het gevolg is van de slechte behandeling welke de jood in vroeger tijden heeft ondergaan (Goochem, als altijd). Men had den jood verboden om christen te worden, men had hem naar jodenbuurten, naar jodenwijken verbannen (Ghetto).

Dat dit een onjuiste bewering is, kan men met een groot aantal bewijzen staven. Zoo schrijft b.v. Professor S o m b a r t, die den joden beslist welgezind is: „De joden zelf hebben het ghetto geschapen, hetgeen immers een voorrecht beduidde, en geen uiting van vijandigheid was. Zij wenschten afzonderlijk te leven en te wonen, omdat zij zich boven de andere bevol-

king verheven voelden."

Overigens zijn nog een reeks van verboden en bepalingen bekend, die allen slechts één doel hadden, n.l. den jood (ook den joodschen dief en zwendelaar) te beschermen, opdat „den jood geen schade aan lijf en goed zou worden berokkend".

Wij kunnen hieruit zien, dat de afkeer der joden tegen menschen, die niet tot hun volk behooren, niet het gevolg is van geleden onrecht, het is iets dat hun is aangeboren. **In geen land ter wereld, waar de jood ook zijn tenten moge opslaan, vindt hij een vaderland; hij blijft vreemd, de eeuwige rustelooze Ahasverus!**

In verband hiermede vergelijke men de volgende bijbelplaatsen:

> Genesis 26, 3: Woon als vreemdeling in dat land.
>
> Exodus 34, 12: Wacht U dat gij toch geen verbond maakt met den inwoner des lands.
>
> Deuteronomium 7, 16: Gij zult dan al die volken verteeren, die de Heere, Uw God, U geven zal.

Bij zulk een vreemd blijven, is het ook te verklaren, dat de jood voor de schoonheid van het landschap en de natuur geen oog, geen gevoel heeft. Wanneer de Germaansche mensch b.v. de verheven en machtige schoonheid van een wond in het berglandschap indrinkt, zal de jood de waarde van het land taxeeren.

Wanneer het prachtige strand der Noordzee ons door zijn schoonheid overweldigt, zal de jood zich bezig houden met de vraag, wat er te verdienen valt, wanneer hier een badplaats met strand en hotels zou worden gesticht.

Afwijzend, ja vijandig staat de jood ook tegenover den staat, waarin hij verblijf houdt. Wij kunnen hiervan eenige voorbeelden geven. Zoo zeide de jood L o e b in het jaar 1912 in de bijeenkomst van wettische joden het volgende: „Wij leven in een christelijken staat, hetgeen met de belangen van het jodendom onvereenigbaar is. De christelijke staat behoort te worden opgeruimd".

H. Fernau schreef in het jaar 1914: „Wij verheugen ons erover dat het geboortecijfer in Duitschland nog verder achteruit gaat. Daardoor worden de Duitsche kansen op een overwinning, gezien de enorme groei der Slavische en Russische volksmassa's zoo gering, dat de democratische stroomingen de overhand krijgen".

Nu kan een Nederlander natuurlijk opmerken, dat deze uit-

latingen slechts voor Duitschland, dus niet ook voor Nederland gelden. Laat hij dan eens denken aan de woorden van den jood Kurt Münzer uit het jaar 1910: „Van alle volkeren van Europa hebben wij het bloed verontreinigd, de raszuiverheid bedorven, de kracht gebroken, alles doen verrotten en vermolmen door onze ontaarde kultuur. Men moge ons haten, men raakt ons niet meer kwijt!" Wanneer men dergelijke van haat en vijandschap vervulde uitingen leest, meent men zijn oogen niet te kunnen gelooven. Is dat nu dezelfde jood, die in den dagelijkschen omgang, bij zakelijke besprekingen zoo uiterst tegemoetkomend en beleefd kan zijn? Wien de vleierijen zoo gemakkelijk uit den mond stroomen, wiens voorkomendheid en zienswijzen vaak zoo'n overdreven karakter dragen? **Inderdaad, het is dezelfde!** Want de andere zijde van zijn wezen bestaat uit zijn spreekwoordelijk geworden lust tot **sjacheren en rooven!** Om zaken te doen, om te verdienen, geld en goud bijeen te graaien verbergt hij zijn ware karakter achter het masker van beminnelijkheid. Zoo ontdekken wij nog een karaktertrek van den jood; de jood is niet open en eerlijk, niet zoo eerlijk, als dit voor den Germaanschen mensch van zelf spreekt! En dat valt hieruit te verklaren, dat zooals de jood Marx het eens uitdrukte — het geld de eigenlijke God van den jood is, want het geld beheerscht de wereld. Door geld maakt de jood zijn medemenschen aan zich schatplichtig en ondergeschikt, d.w.z. tot zijn slaven. (Een typisch voorbeeld hiervan is o.a. ook Churchill!) De oude bankier uit Frankfort Amschel Meyer Rothschild schreef in een brief: „Wie mij mijn geld niet betaalt, berooft mij van mijn eer." Dit is een opvatting die een Germaan nooit en te nimmer kan begrijpen of zich eigen maken!

De zucht van joden naar geld en goud blijkt reeds in het O.T. God (Jahwe, d.w.z. de nationale god der joden!!) heeft met het „uitverkoren volk" een verbond gesloten. Juda belooft hem te gehoorzamen; in ruil daarvoor geeft hij hun macht over het eigendom der menschheid. Daardoor doet dit verbond sterk aan een „mazzel" denken. Een reeks van bijbelplaatsen bewijst dit:

Deuteronomium 28, 12: En gij zult aan vele volkeren leenen, maar gij zult niet ontleenen.

Deuteronomium 7, 16: Gij zult dan al die volken verteeren.

Deuteronomium 23, 20: Aan den vrede zult gij woekeren.

Deuteronomium 6, 10, 11: De Heere zal U geven groote en goede steden, die gij niet gebouwd hebt en huizen vol van alles goeds die gij niet gevuld hebt. Wijngaarden en olijfgaarden die gij niet geplant hebt.

Jesaja 60, 11: En Uwe poorten zullen steeds open staan; opdat men tot U inbrenge het heir der heidenen en hunne koningen tot U geleid worden.

Psalmen 2, 8: Eisch van mij, en ik zal de Heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uwe bezitting.

Aan deze bijbelplaatsen zou men nog vele andere kunnen toevoegen. Men ziet echter steeds, dat het geheele denken en streven van den jood uitsluitend draaide en draait om geld en rijkdom! Wij herinneren slechts nog aan het voorbeeld van den hofjood der vorsten, dezen volksuitbuter! Natuurlijk staat ook hier de jood weer met een slimmigheidje klaar en zegt, dat men hem immers tot den handel heeft genoopt en hem van andere takken van bedrijf heeft uitgesloten. Een wel uiterste brutale leugen! Wij beschikken over gegevens, die juist het tegendeel bewijzen, waaruit blijkt, dat men den jood toestond „zich met mechanische kunst bezig te houden", waaruit de wensch spreekt dat „christelijke ambachtslieden vrijwillig jodenjongens in de leer zouden nemen en hen tot hun gilden zouden toelaten". Wij halen in dit verband ook Sombart aan, die schrijft: „Het wordt waarlijk hoog tijd eens af te rekenen met het fabeltje dat de joden ... sinds de kruistochten tot woeker en geldhandel werden geprest, omdat alle andere beroepen voor hen gesloten waren".

Wanneer men vaak de bewering tegen komt, dat de joden oorspronkelijk een volk waren, dat de akkerbouw beoefende, dan maakt men hier de van ouds bekende fout hen te verwisselen met het volk der kanaanieten, waarover wij reeds eerder spraken. Deze fout vindt haar oorzaak in het feit, dat Juda den naam „Israel" zich zelf toeëigende. De joden waren als alle Bedoeïenen veepachters en nomaden, of zij waren handelaars, de erfenis voor het Voor-Aziatisch rasbestanddeel: den akkerbouw lieten zij over aan de in Palestina onderworpen oorspronkelijke bewoners. De Talmoed zegt dan ook: „Wie honderd Soes (geldstuk) in den handel steekt, kan iederen dag van wijn en vleesch genieten. Wie echter honderd Soes in den akker steekt, moet zich met zout en vruchten tevreden stellen". Dat boven den handel het nog veel gemakkelijker bederf van

woeker en geld leenen staat, daarvoor behoeven zij zeker wel geen verdere bewijzen aan te voeren.

Wij willen ons voorloopig tot deze korte karakteristiek bepalen, ofschoon wij weten, dat aan een en ander nog veel zou zijn toe te voegen.

Laten wij nu eens denken aan verdere joodsche daden, b.v. aan den joodschen invloed op kunst en litteratuur, op film en tooneel, op de rechtspraak en de wetgeving.

Tenslotte willen wij de volgende punten vastleggen:

1. Het nomadische jodendom is de gevaarlijkste vijand van alle volkeren: het jodenvraagstuk is zoo oud als de jood zelf.

2. De jood is uit een oogpunt van richting van karakter en wil volkomen anders geaard dan de Germaansche mensch. De jood is een parasiet!

3. De joden waren noch naar wezen, noch naar oorsprong ooit boeren. Van oudsher zijn zij een volk van nomaden en handelaars geweest, dat leefde van uitbuiting, sjacher en woeker.

4. Het is niet waar, dat de joden tot den geldhandel gedwongen werden, omdat andere beroepen voor hen gesloten waren. Zij zijn juist op grond van hun aangeboren aard in het verloop van hun 2000-jarige geschiedenis steeds sjacheraars en woekeraars geweest.

5. De joden zijn niet het „arme, opgejaagde volk", dat zonder reden door andere volken vervolgd wordt. Zij hebben veeleer door **eigen schuld** en door hun optreden tegen de volkeren, wier gastvrijheid zij genoten, deze tegen zich in het harnas gejaagd. Zij hebben deze volken steeds uitgebuit, uitgekleed en last bezorgd. De volken, wier gastvrijheid zij steeds misbruikten, hebben de joden uit noodweer verdreven.

B. F. C. G.

Een gezond, natuurlijk mensch,
is en schijnt geheel zich zelf,
niet meer, maar ook niet minder.

ULRICH SANDER

TREK NAAR OOSTLAND

I.

De geweldige ruimte van het Oosten is tot in onze dagen een soort geheim gebleven, een met een sluier van sprookjes en fabeltjes als het ware omgeven terrein — tenminste voor het meerendeel der bewoners van het vasteland, en het bolsjewisme heeft er twintig jaar het zijne toe bijgedragen om deze sfeer van geheimzinnigheid te handhaven, waarop reeds het tsarisme zich had toegelegd.

De gegevens, die van regeeringszijde omtrent de ware toestanden in het binnenste der Russische ruimte werden en worden vergaard, behooren tot het gebied der politiek, en zullen pas gepubliceerd worden, wanneer daarvoor de tijd gekomen is. Voor den mensch uit Midden-Europa, die dan toch den mensch uit het Oosten tot nabuur had, was Rusland reeds iets dat, hoe dan ook, zijn begrip te boven ging, maar nog meer gold dit voor den West-Europeeschen mensch, die bovendien in veel sterker mate dan de Duitscher, in eigen aangelegenheden belang stelde dan in de ruimte van het Oosten — men denke slechts aan de „Grande Nation", en aan den volkomen egocentrischen Engelschman.

Inderdaad nu heeft de Germaansche mensch uit Midden-Europa en dan in het bijzonder de Duitsche, buitengewoon veel belangstelling aan den dag gelegd voor de ruimte van het Oosten, zoo men al niet zou willen zeggen, dat hij er deel aan heeft gehad.

Weliswaar heet het zoo in het algemeen, dat Peter de Groote, na zijn studiereis door Nederland, waar hij veel practische kennis vergaarde, door de stichting van St. Petersburg het Russische venster naar het Westen heeft opengegooid; maar deze daad kan toch alweer slechts een episode uit het leven van het Oosten genoemd worden; want de ruimte werd er niet veel lichter door, bleef een bron van onrust, waar een toestand heerschte van eeuwige ontevredenheid, van voortdurend geknevelde en onderdrukte menschen. Het openen van het venster had wel even een blik op het leven van het Westen geschonken, maar dit Westen trok in wezen slechts als een film aan de massa voorbij. Bovendien vroeg niemand zich af, of de mensch van de ruimte van het Oosten gelijk geaard was als de mensch uit Midden- en West-Europa, of hij dus ook dezelfde eischen aan het leven stellen kon en wilde.

Tijdens de eeuwen, toen in het Westen en ook in Midden-Europa staten ontstonden, lag het Oosten nog steeds in diepe rust verzonken. Meerdere malen, in het bijzonder ten tijde der volksverhuizing, kringden de stroomen der trekkende volkeren vanuit het Noorden langs het Oosten en daaraan voorbij naar het Zuid-Oosten, Zuiden en Westen tot naar den overkant, de Noordafrikaansche kust, dus tot in gebieden, waar tot dusver „Wereldgeschiedenis" geschreven werd.

Het in bezit nemen b.v. van de ruimte van het Oosten door de naar den Balkan trekkende Gothen zou kolonisatie geweest zijn, hadden zij kunnen stand houden tegen de Hunnen.

Zoo bleef dan het Oosten, de ruimte ongeveer ten Oosten van de Weichsel, in duister gehuld, op die gebieden na, die de Gothen op hun geweldigen zwerftocht doorkruisten, zonder zich daar langer dan een paar jaar op te houden, maar ook toen verzonk ook dat weer in het onbekende. De stroomen der Germanen echter, die in Italië, Spanje en Noord-Afrika staten in bezit namen en nieuwe stichtten, gingen in deze ruimte ten gronde, aan het vreemde klimaat, aan de militaire en politieke intriges van het laatste Middellandsche Zee-imperium, het Oost-Romeinsche Rijk, en vooral daaraan, dat zij overal slechts een heerschende laag van krijgslieden vormden, dat zij hun staten niet van het wezen van den Germaanschen aard wisten te doordringen en te vervullen. Daar kwam nog bij dat zij in den maalstroom van de ontwikkeling eener nieuwe religie geraakten, welke in strijd was met hun wezen.

Voor het in bezit nemen van dergelijke geweldige ruimten, als Italië, Spanje en Noord-Afrika waren ook meer menschen noodig en dan in de eerste plaats wat men zou kunnen noemen de organisatie van een wezenseigen wereldbeschouwing. Wanneer wij heden ten dage hierover wel beschikken, dan moeten wij daarnaast nimmer het feit uit het oog verliezen, dat de overwinningen van wereldbeteekenis wel op de slagvelden bevochten, maar door het aantal der geboorten bevestigd moeten worden.

Wanneer wij de geschiedenis van het ontwaken en de wording van de ruimte van het Oosten beschouwen, dan zullen wij steeds weer zien, dat de doordringing met menschen en de daarmede overeenkomstige levensbeschouwing de voornaamste taak is.

Den nakomelingen moet steeds op het hart worden gedrukt, dat het hun plicht is het door hun vaderen onder zooveel offers verkregen bezit aan land op hun beurt door eigen in-

spanning te handhaven en vooral van hun wereldbeschouwing te vervullen.

Het Oosten met zijn eindelooze wouden, met zijn machtige rivieren, die door gebieden van verschillend klimaat hun loop nemen, met zijn moerassen, steppen en woestenijen — de geweldige ruimte tusschen Oostzee en Zwarte Zee — bleef in het duister gehuld, wàs duisternis, zoogezegd een Niets, terwijl in de eeuwen na de volksverhuizing in Midden- en West-Europa staten met een uitgesproken Germaansch karakter gesticht werden. Bij den aanvang van de geschiedenis der Middeleeuwen, ongeveer ten tijde van Karel den Frank, beleefde de Noordgermaansche ruimte, die aan dezen opbloei van Midden-Europa geen deel had, opnieuw een stormachtig tijdperk. Noren, Denen en Zweden, dus Wikingen en Waragen, drongen met hun zeewaardige drakenschepen de zeeën rond Europa binnen.

Er lag iets van oerkracht in dezen geweldigen opbloei van den Germaanschen geest; zij bereikten en bestormden de kusten der Oostzee, der Noordzee, de oevers der Engelsche eilanden, de stranden van Spanje en Italië.

Langer dan twee eeuwen duurde deze machtige stormloop der Noordgermanen, maar slechts op drie plaatsen bereikten zij hun doel — in het Westen van Engeland, waar de gezagsversplintering onder de slagen der Noormannen in een eenhoofdige leiding veranderde, en in Noord-Frankrijk, waar de staat der Noormannen, Normandië gesticht werd, van waaruit volgende geslachten hun weg naar Sicilië en Beneden-Italië namen, om daar den Noormannen-staat van Guiskard te grondvesten.

Alle verdere aanvallen der Wikingen op het Westen van Europa stuitten af op de kracht der toenmalige staten; ook de kolonisatie van het Amerikaansche vasteland, vanuit IJsland en Groenland, bleef slechts een heldhaftige episode uit hun bestaan (omstreeks het jaar 1000).

Terwijl het Westen van Europa aan den storm der drakenschepen weerstand vermocht te bieden, omdat het over een vrij behoorlijke kracht beschikte en ook het aantal der Germaansche landingstroepen in het algemeen, uitgezonderd dan het „groote Heir" in Frankrijk, dat 20.000 man telde, te zwak bleek, om daarmede iets duurzaams van blijvenden aard te bereiken, wist het Oosten zich niet tegen den harden strijd-

baren wil der Zweedsche Wargen op gelijke wijze te verzetten. De ruimte, waaraan de volksverhuizingstroomen der Gothen voorbij was gegaan, werd bij den aanvang van den germaanschen stormloop in de 3e eeuw in bezit genomen. Ongeveer omstreeks het jaar 860 begint de geschiedenis der ruimte van het Oosten. Over de toestand waarin het voor dien tijd verkeerde, bezitten wij geen gegevens; de „kroniek van Nestor" kent slechts een gebrekkig samengestelde opsomming van Slavische stammen, wier onderlinge betrekkingen in geen enkel opzicht gedachten aan zooiets als een staat wekten — integendeel: de hoofden van deze stammen, onder wie de Kriwitschen, Radimitschen, Polen en Drawlenen waarschijnlijk wel tot de voornaamste gerekend mogen worden, waren met elkaar voortdurend in bloedige veeten gewikkeld. Het valt historisch niet uit te maken of de tochten der Gothen langs de grenzen van dit gebied, tot het ontwaken der daarin gevestigde volkeren geleid heeft; en evenmin is het historisch bewijs te leveren, dat de onderlinge strijd om de macht tusschen deze stammen, het begin beteekende van een strijd om het oppergezag in de Slavische ruimte.

Volgens de kroniek van Nestor, den monnik uit Kiew, die overigens pas een eeuw na het grondvesten van den Russischen staat geschreven werd, riepen de stammen Rurik, den zoon uit het Zweedsche heerschersgeslacht der Ynglingen naar hun land, om het gezag in handen te nemen en recht, orde, rust en vrede te scheppen.

De geschiedenis der ruimte van het Oosten begint dus pas, nadat men in Midden- en West-Europa reeds lang tot het vormen van staten was overgegaan; zij is terug te voeren op den Germaanschen wil, de wijde ruimte en de daarin levende menschen in den vorm te gieten van een naar de aard van het Noordras geordenden staat; niettegenstaande de Slaven in aantal de Noord-Germanen verre overtroffen, waren zij toch niet bij machte aan hun stormloop weerstand te bieden.

(Wordt vervolgd)

KURT HERWARTH BALL — F. C. G.

Terugkeer van de Wolhyniën-Duitschers in het Rijk. Hieronder bevinden zich ook Hauländers (Hollanders?).

Foto's Fellinga, Tijssen en V. d. A.

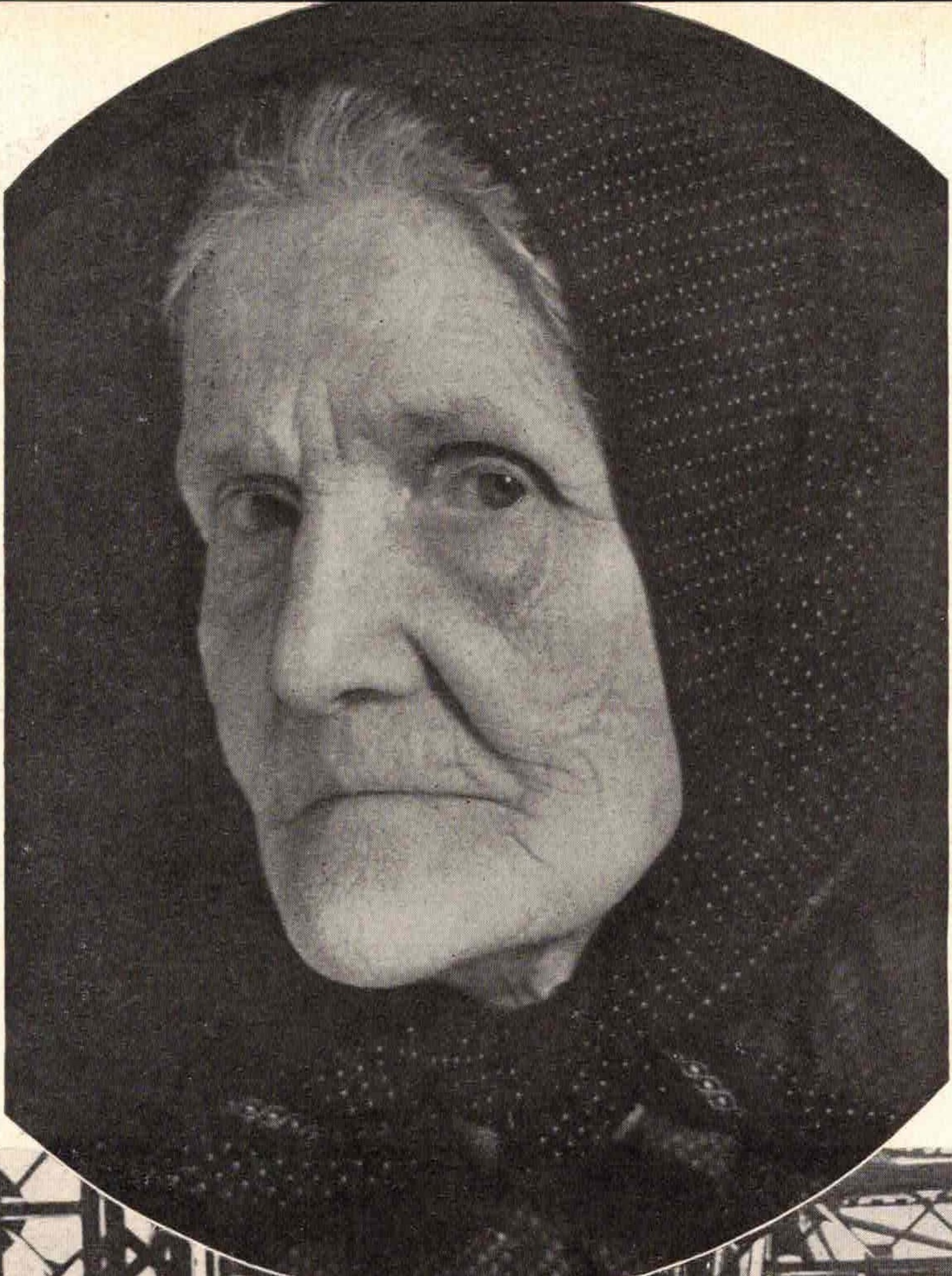

HEIM

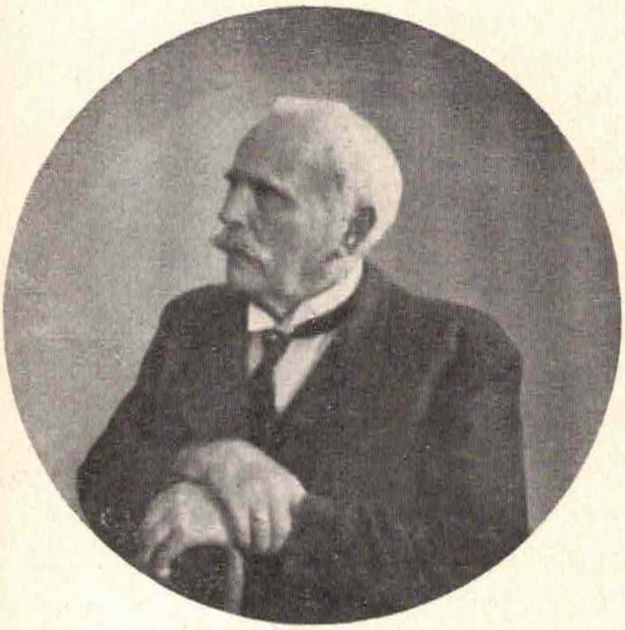

INS REICH

Roepstem van het Rijk — Echo van het Volk

Er is in geheel Duitschland wel geen uitgangspunt voor een uitstapje te vinden, dat nuchterder en zakelijker is dan het station Berlin-Friedrichstrasse. Onafgebroken loopen de treinen binnen . . . en onafgebroken vertrekken zij, alle onder een verroeste overkapping.

Er komen treinen van het Westfront . . .

Er vertrekken treinen naar het Oosten . . .

Er vertrekken treinen naar het Westen . . .

Er komen treinen uit Polen . . .

Aan den gewonen sneltrein naar Krakau is de wagon van den Reichsführer- ﾧ gekoppeld.

Als zijn gast zal ik in zijn gezelschap dezen tocht meemaken, den laatsten trek der Duitschers uit Walhynien tegemoet, die morgen in de vroegte den ouden vaderlandschen bodem zal betreden. Wat zal ik daar beleven?

En eindelijk hebben wij het doel van onze reis bereikt. Plotseling staan wij op een brug tusschen rails van de bekende Russische spoorwijdte, aan weerszijden omringd door de koude ijzerconstructie van hooggewelfde brugbogen.

Aan het einde verspert een sowjetsoldaat den weg, die zijn geweer, met de bajonet erop, als een kind voor de borst draagt.

De ijzige lucht is nevelig en doet alle voorwerpen tot een schaduwspel achter wuivende sluiers vervagen.

Przemysl. De grootste helft der stad ligt op Russisch grondgebied. De silhouetten der huizen stijgen omhoog tegen de witte hellingen, waarboven zich de zilverachtige horizon de typische koepeltorens van Russische kerken in rijken barokstijl verheffen.

Beneden ons ligt de Bug, een effen stille sneeuwvlakte. Daar . . . van den afgezetten overkant komt het eerste voertuig aangereden . . . Een wagen met twee paardjes er voor, die met handgeweven loopers bespannen is, komt de brug op . . . op ons af . . .

Midden op de brug steekt een vrouwenhand een hakenkruisvlag naar buiten . . . en de wagen blijft voor ons staan . . .

Een baardig mannengezicht, omlijsd door het donkere halfrond van de wagenkap, buigt zich naar voren, ver over zijn

harde handen, die de teugels vast houden. Hij ziet den Reichsführer-ᛋᛋ diep in de oogen en zegt zonder een spoor van huilerigheid, terwijl toch de tranen over zijn wangen stroomen, ernstig en diep uit het hart:

„Hier zijn we dan!"

Hij spreekt recht voor zich uit, gelijk boeren spreken, die gewoon zijn, bij hun werk tegen wind en weer in te spreken. Hij veegt met de hand, die als uit hout gesneden lijkt, over zijn oogen. Tranen bevriezen en bijten als zoutkristallen.

„Onze vader heeft ons geroepen! Wij zijn gekomen, en hier zijn we dan!!"

Honderden kilometers door sneeuw en ijs, door sneeuwstormen en sneeuwbergen, door vorst die de adem in de neusgaten doet bevriezen, door de koude, die als cement alle ledematen doet verstijven, die iedere beweging tot een foltering maakt, die de oogwimpers hard als prikkeldraad doet worden en de oogen tot bloedens toe geeselt, door deze hel van ijs, sneeuw en koude komen de wagentjes op lichte wielen aanrollen, aanschommelen. In de groote, donkere oogen der paardjes, met hun lijdzame huid, staat het verlangen naar stal, voer en warmte, duidelijk te lezen. En de boer, de eerste, die ik zie en hoor, zit vermomd, van onder tot boven in bont gehuld, op zijn bok, de beenen met stroo omwikkeld in voetzakken van bont gewikkeld, en achter zich, in het halfduister van den wagen, zijn gehoorzame echtgenoote, die bij zijn woorden glimlacht, haar gelaat overglansd door een loutering van bevrijding, gelijk ik die te voren nog nimmer zag, op geen schilderij der oude meesters, op geen altaar, in geen houtsnijwerk van allergrootste kunstenaarshand!

Een gelouterd vrouwengezicht, alledaagsch, door het harde leven met duizend rimpels doorkorven, als een glazen venster in den winter door ijsbloemen overdekt, zoodat men er noch doorheen kan zien, noch er zich in spiegelen kan.

En toch dit gelaat zoo sprekend door zijn eenvoud is bevrijd en gelouterd. Het is waar het wezen wilde!

De boer en zij, zij hebben de roepstem vernomen, zij hebben eraan gehoor gegeven, en zijn gekomen, zij hebben niet geweten, waarheen de reis gaat en eigenlijk niet het hoe en waarom. Zij hebben op de stem vertrouwd . . . zij hebben de stem van het vaderland vernomen, de stem van het bloed, de stem van den vader, en als een echo zijn zij nu de roepstem gevolgd.

Nu zijn zij bij hen, die hen riep.

Tegenover deze gezichten geloovig te worden is bij God niet onmannelijk! Wij grepen naar de handen en de armen van den boer, die de teugels houden. Ter groet raakt men nu de hand aan van de vrouw, die zich uit den wagen naar buiten buigt, om de eerste broeders uit het vaderland te zien.

„Daar zijn jullie dan! Hartelijk, hartelijk welkom!" zoo knikken wij hun toe. „Ja, wij zijn er! Bedankt voor het hartelijk welkom, dat jullie ons met zout en brood, aanbiedt!" zoo knikken wij terug.

Op een brug tusschen Rusland en het Duitsche gebied wordt de brug geslagen van het eene Duitsche hart tot het andere!

Daar komt de volgende wagen . . . en wagen na wagen rolt nu voorbij . . . Een koraal met honderd strofen, met duizend strofen, waarin steeds weer klinkt dezelfde lofzang op liefde voor het vaderland en blijdschap over den terugkeer daarheen!

Ruim 150 jaar waren zij buitenslands geweest, en de harde ervaring grifte in hun hart de spreuk:

De eerste werkt zich dood,
De tweede kent slechts nood,
De derde heeft eerst brood!

In een gebied ongeveer ter grootte van Beieren, woonden er voor den oorlog 200.000 in ruim 600 volksbesloten nederzettingen. In hun pachtcontracten met de Russische landheeren vertegenwoordigt 'én van hen, allen, en allen één.

De wereldoorlog vernietigde den bloei dezer nijvere kolonisten. Op hun bodem streden niet alleen de Russen tegen de Duitsch-Oostenrijkers, maar later de Oekraïners tegen Moskou, en nog later de Polen tegen de Sowjetrussen. Zij zelf waren door een brutale oekase van grootvorst Wikalai Wikalajewitsch in het jaar 1915, na den door Rusland verloren slag in de Karpaten, gedwongen Walhynien binnen enkele uren te verlaten. Met nagaika's, de bekende tsaristische kozakkenzweepers, werden de ongelukkigen hals over kop, zonder eenige behoorlijke voorbereiding naar het binnenland gedreven. Indien zij bereid waren het orthodoxe geloof te omhelzen, mochten zij blijven. Maar niemand vermocht zijn geloof prijs te geven. Met vereende krachten dragij zij hun jammerlijk lot, en op een tocht in wagens, te paard en te voet, die maanden lang duurde, trokken zij, één voor allen, allen voor één, naar Siberië.

Omstreeks 1921 keerden zij weer naar dit zelfverkozen vaderland, Walhyniën terug, en moesten van voren af aan den opbouw van het volkomen vernielde land weer ter hand nemen.

Zij deden dit van ganscher harte en onverdroten met de verbetenheid die hun tot tweede natuur geworden was.

En nu, na den oorlog van het Rijk tegen Polen en den vrede met de Russen, dringt de stem van den Führer tot hen door.

Dit volk, dat zichzelf steeds trouw bleef in de wisselvalligheid der dramatische gebeurtenissen, ondervindt voor de eerste maal in de geschiedenis van zijn smartelijk lot, dat Duitschland zich niet slechts uit een oogpunt van statistiek met hen bezighoudt, maar dat een nieuw, jeugdig Rijk ook hart heeft voor volksgenooten buiten zijn toevallige gebieden en dat de Führer van deze tot ontwaken gebrachte gebieden hen tot zich roept om rechtstreeks in de volksgemeenschap te dienen en te arbeiden.

Wij brengen een bezoek aan het kamp der Duitschers uit Walhynië te Przemysl. Hooge steile kubussen staan daar op uitgestrekte terreinen: het zijn de oude kazernes, waarin die naar het vaderland terugkeeren een eerste onderdak hebben gevonden, uit de scharen van hen, die de deuren in en uitgaan stijgt een gegons als van een bijenzwerm op. Hier wil iemand naar zijn paard, ginds haalt er een 'n pan uit zijn wagen, daar zitten er eenigen, blij dat zij elkaar ontmoeten, druuk in een kring te praten, iets verder ravotten een paar jongens.

Wij gaan van vertrek naar vertrek en zoo van dorp tot dorp, want zij zijn dorpsgewijs ingekwartierd. Rechts en links langs de muren zijn bossen stroo op den grond uitgespreid, in het midden staat een lange rij tafels met banken, zooals dat in de gelagkamers van Ober-Bayern gebruikelijk is.

Aan iedere kamergemeenschap brengt Heinrich Himmler de groeten van den Führer over. En verder informeert hij bij iederen man afzonderlijk, hoeveel land hij in bezit had, en ieder van hen geeft hierop naar eer en geweten antwoord en somt met bijkans plechtige stem de oppervlakte op van zijn grond, waaraan in getrouwe plichtsvervulling zijn levenstaak hem bond.

Wanneer de Reichsführer-SS hun verzekert, dat stellig een ieder van hen minstens zooveel grond van Rijkswege ter beschikking zal worden gesteld als zijn opgave bedroeg, dan verzachten hun harde trekken zich in milde vreugde, en tintelt een blijde lach in het vooruitzicht van dit geschenk in hun

goedige oogen. Maar tegelijkertijd schudden zij bedenkelijk het hoofd, en verheffen zij hun stevige hand tot afweer, alsof zij eenigszins beschaamd te kennen willij geven, dat zij niet gekomen zijn om iets te krijgen, maar dat zij er alleen maar zijn, en dat dit er zijn niets met bepaalde eischen of aanspraken te maken heeft.

Zij zijn teruggekeerd in een vaderland, dat in oorlog is. Dan spreekt men niet over zich zelf, over persoonlijke dingen. De persoon is juist goed genoeg om ingezet te worden voor het groote geheel, waar het om gaat. De Führer heeft voor de overwinning soldaten en arbeiders noodig. Hier zijn onze harten en onze handen! Ze staan ter beschikking, geliefd vaderland!

Wij allen hebben helden aanschouwd en dragen in ons één voorstelling van het wezen van het heldendom. Wat is het nu wat mij hier in deze vertrekken zoo aangrijpt?

Is het de natuurlijke terugkeer van een edele, adellijkere levenshouding in landelijk, eenvoudig gewaad, met mannelijk-kinderlijke gelaatstrekken, met vereelte werkershanden en stijve, strakke bewegingen?

Ieder van hen, die terugkeerden, weet: het is oorlog, een oorlog om het naakte bestaan! De nood is aan den man. En nu staan zij daar, man aan man, grijsaard aan grijsaard, jonkman aan jonkman, fier en trotsch, verheffen zich op hun Duitscher zijn en willen zich geven aan de zaak van Duitschland, dat zich, dat weet God, ten opzichte van het vraagstuk van Duitsche volksdeelen in het buitenland, toch waarlijk niet met roem overdekte. En zij willen iets te geschenke meebrengen, gelijk dat op het land gebruikelijk is. Is het omdat zij zich zelf geven?

Maar ojee, daar komen allerlei bezwaren en moeilijkheden aan te pas. Zij schudden het hoofd, zij zitten er mee in, dat er voor hen zoo veel moet gebeuren.

Steeds weer opnieuw lezen zij de transparanten die met dennengroen versierd boven de straten zijn gespannen, en niet achteloos en oppervlakkig, maar zij spellen iederen letter. Want in iederen letter schuilt een waarheid en een stuk gevoel, en de welkomstgroet dringt als een zonnestraal, als de stem van een moeder, tot diep in hun ziel. Zij gaan maar niet zoo gedachteloos een deur binnen. Eerst blijven zij er voor staan en lezen de spreuk die er is aangebracht en nemen die in zich op. En eerst dan betreden zij het huis, het vertrek, dat zij steeds weer opnieuw begroeten, als bevonden zij zich

op gewijde plaats, in een kerkgebouw.

Nooit zal men bijv. uit hun mond de woorden hooren: „Wat, alleen maar stroo om op te liggen en geen bed?" Geen sprake van! Deze mannen van de terugkeer, deze helden uit een Germaansche Odyssee, spreken een andere taal: „Wat een prachtig haverstroo ... zoo geel en hoog-opgeschud ... De helft was al voldoende geweest ... Op den blooten vloer, hadden wij ook best gelegen ..."

En dat in elk van deze schamele, kale vertrekken met hun geweldige, tochtige ramen een portret van den Führer hangt, dat maakt ze voor hen tot een salon. Er komt iets bijzonders, iets aparts zooals hun boerenaard dat meebrengt in hun bewegingen, nu de oogen van den Führer op hen rusten.

Ja, onder de oogen van den Führer, want zij zijn niet dagelijks door geïllustreerde bladen en bioscopen verwend. Een portret zegt hun nog iets, heeft voor hen nog een bijzondere beteekenis. Een portret is een gelijkenis, en een gelijkenis is voor hen krachtens hun bijbel van oudsher een raadselachtige, wonderbaarlijke en geheimzinnige belofte van werkelijkheid.

Vroom en eerbiedig gaan hun blikken omhoog, naar het portret van hun vader ... en van hun Führer ...

Wij eten samen met hen en bezoeken dan een lazaret.

Hoe verheugen de patiënten zich over bezoek!

Wij slaan geen bed over, en op iederen zieke heeft een vriendelijk woord een verzachtende opbeurende uitwerking. Daar heeft een grijsaard een benauwdheid. Zijn asthma dwingt hem in gebukte houding te zitten, en zijn gefolterd hart heeft diepe groeven om zijn groote, witte oogen gegrift. Zijn vingers zoeken ieder afzonderlijk, als uit de gewrichten losgeraakte wortels, naar een houvast.

„Kan ik iets voor U doen, vader?" vraagt Heinrich Himmler.

„Ja, laat de dokter mij nog zoover opknappen ... dat ik ... mee kan naar het dorp ... dat ik het nog zien kan ... waar zij zullen leven ... en dat ik nog met eigen oogen het kerkhof ... den godsakker mag zien ... waar ik rust en vrede zal vinden."

De dokter knikt glimlachend van ja, en de Reichsführer-ᛋᛋ verzekert hem nog eens nadrukkelijk, dat hij zich daarover niet bezorgd behoeft te maken, hij zal zijn dorp heusch nog wel zien.

Hoe de angst van dit door onrust gekwelde gezicht verdwijnt, hoe dit gelaat zich in een blijde geloofsverzekerdheid als het ware terugtrekt!

En dan is er ook een kraamafdeeling.

Het leven gaat voort evenals het sterven. Hier liggen jonge moeders, die glanzen en gloeien als de kleuren van boerenbonte bloemenkransen omlijsd door het losse haar.

Naast ieder bed kijkt in luiers gewikkeld, met als een wieg een Persilkist, een jeugdige aardbewoner, vol verbazing de wereld in. De jonge moeders glimlachen eenigszins verlegen, maar tegelijk fier, zooals mannen dat plegen te doen, wier borst met het ijzeren kruis wordt getooid. Zoo nemen zij hun zuigelingen aan de borst, de heldinnen der duizend weeën . . .

De laatste Duitschers uit Wolhyniën zijn begroet: de vrouwen, de mannen, de jongen en de ouden, de gezonden en de zieken . . .

En de trein brengt ons weer verder.

HANNS JOHST F. C. G.

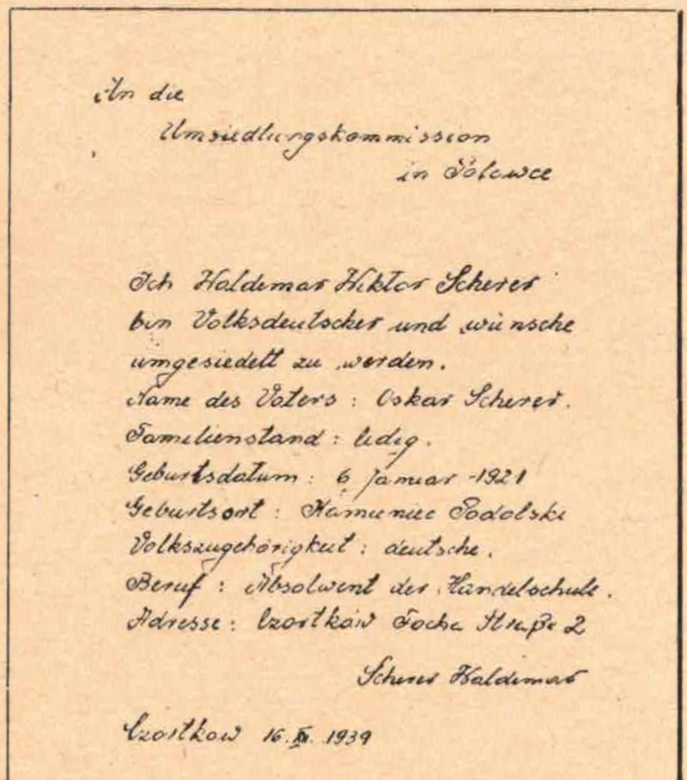
An die
Umsiedlungskommission
in Sölewce

Ich Waldemar Wiktor Scherer
bin Volksdeutscher und wünsche
umgesiedelt zu werden.
Name des Vaters: Oskar Scherer.
Familienstand: ledig.
Geburtsdatum: 6 Januar 1921
Geburtsort: Kamieniec Podolski
Volkszugehörigkeit: deutsche.
Beruf: Absolwent der Handelschule.
Adresse: Czortków Foche Straße 2

Scherer Waldemar

Czortkow 16. XI. 1939

SS-Mann
Josef Bosch . . . . geb. 2 Februari 1915
verm. 18 Nov. '41 aan het Oostfront
fabrieksarbeider

SS-Mann
Johannes Eijkenboom . . geb. 27 December 1913
verm. 18 Nov. '41 aan het Oostfront
glasblazer

SS-Oberschütze
Gerhard Hofkamp . . . . geb. 8 April 1923
gev. 13 Febr. 1942 bij Jesemawo
stoffeerder

SS-Mann
Pieter van Leeuwen . . . geb. 11 Maart 1918
gev. 13 Februari 1942
automonteur

SS-Mann
Hubert Senden . . . . . geb. 29 September 1924
gev. 23 November 1941
bij Bolschekrepinskaja
winkelbediende

SS-Mann
Willem Scheringa . . . . geb. 22 Juni 1923
gev. 8 October 1941
bij Mogila-Majauskaja
kantoorbediende

SS-Sturmmann
Johan Stipdonk . . . . . geb. 18 November 1919
gev. 28 Nov. 1941 aan het Oostfront
mechanicien

SS-Mann
Anton Terpstra . . . . . geb. 8 November 1920
gev. 23 November 1941
bij Bolschekrepinskaja
studeerend

SS-Mann
Johan Wesselius . . . . geb. 2 April 1917
gev. 19 September 1941
bij Dnepropetrowsk
melkcontroleur

SS-Mann
Jan Wijnstra . . . . . . geb. 26 Juni 1917
vermist 23 November 1941
arbeider

Zij leven in onze rijen voort, allen ten voorbeeld!

K 2394

Wer seinem Volke so die Treue hielt
soll selbst in Treue nie vergessen sein.

ADOLF HITLER